

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Taberska

Sędziowie: SSO Dariusz Śliwiński (spr.)

SSO Sławomir Jęksa

Protokolant sekr. sąd. Marzena Szymaś

przy udziale M. F. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu oraz przy udziale K. S. oskarżyciela skarbowego z Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 r.

sprawy **T. Ł.**

oskarżonego z art. 55 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 1 i § 2 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 11 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 942/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.

SSO Sławomir Jęksa SSO Ewa Taberska SSO Dariusz Śliwiński

Sygn. akt IV Ka 406/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Gnieźnie uznał **T. Ł.**

oskarżonego o to, że:

w G. działając czynem ciągłym w okresie od października 2006 roku do lipca 2007 roku, prowadząc działalność gospodarczą w zakresie handlu używanymi samochodami osobowymi pod nazwą (...) – Handel (...) T. Ł., naruszył art. 5 ust. 1, art. 19 ust. 1, ust. 20, art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. u. Nr 54, poz. 535 ze zm.) bowiem w składanych w Urzędzie Skarbowym deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...)–7 za okresy miesięczne od listopada 2006 roku do lipca 2007 roku, podawał nieprawdę, nie ujawniając całego podatku należnego uzyskiwanego ze sprzedaży samochodów osobowych, przez co uszczuplił podatek w kwocie 3.151.909 zł **tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks**

za winnego popełnienia przestępstwa z art. 55 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 1 i § 2 kks polegającego na tym, że w okresie od października 2006 roku do lipca 2007 roku w G. mając zgłoszoną w Urzędzie Skarbowym w G. działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej pojazdów samochodowych pod nazwą (...) -HANDEL (...) z siedzibą (...)–(...) G. os. (...), działając czynem ciągłym wspólnie i w porozumieniu z M.

A. zam. (...) (...) G., M. 5E umożliwił się posługiwaniem swoim imieniem i nazwiskiem oraz firmą w celu dokonywania sprzedaży samochodów osobowych w sposób zorganizowany, ciągły, mający niewątpliwie charakter pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży samochodów osobowych w celu zatajenia rzeczywistych rozmiarów tej działalności, której to działalności gospodarczej na własny rachunek M. A. nie zgłosił w Urzędzie Skarbowym w G., przez co doprowadził do uszczuplenia podatku od towarów i usług w kwocie nie mniejszej niż 3.151.909 zł i za to na podstawie powołanych przepisów wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 60 (sześćdziesiąt) złotych.

Na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat i w tym czasie oddaje go na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 41 § 2 i § 4 pkt 1 kks orzekł obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej w kwocie 3.151.909 zł w terminie 5 lat od uprawomocnienia się wyroku oraz orzekł o kosztach postępowania. zwalniając oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania sądowego w całości i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel publiczny Urząd Skarbowy w G. zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym stwierdzeniu, że działanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. z art. 55 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks podczas gdy prawidłowa ocena prowadzić może tylko do przypisania mu czynu z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o wydanie decyzji reformatorycznej i przyjęcie popełnienia przez oskarżonego czynu z z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Sąd Okręgowy stwierdza, co następuje:

Apelacja okazała się potrzebna albowiem spowodowała konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Należy stwierdzić, że w ocenie Sądu Okręgowego, iż uzasadnienie wyroku Sądu I instancji nie odpowiada wymogom przewidzianym w art. 424 § 1 i 2 kpk i tym samym nie poddaje się kontroli instancyjnej.

Wskazać należy, iż uchybieniem przemawiającym za koniecznością uchylenia orzeczenia był brak wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku. Sąd Rejonowy w części zważającej uzasadnienia ograniczył się jedynie do rozważań dotyczących przyjętej kwalifikacji prawnej z art.55 §1 kks. Jednocześnie jednak w żaden sposób, nawet jednym słowem, nie odniósł się, do dokonanej przez siebie zmiany kwalifikacji prawnej. Całkowicie bowiem pominął wyjaśnienie dlaczego dokonał w/w zmiany a zwłaszcza dlaczego nie uznał, że proponowana przez oskarżyciela publicznego kwalifikacja prawna z art.56 §1 kks jest prawidłowa. Taka konstrukcja uzasadnienia jest oczywiście błędna albowiem całkowicie pozbawia Sąd Okręgowy możliwości skontrolowania toku rozumowania Sądu Rejonowego w kwestii dokonanej zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu a zwłaszcza wyjaśnienia dlaczego uznał, że kwalifikacja z art. 56 §1 kks jest nieprawidłowa. Podkreślić też należy, że w niniejszej sprawie jest to o tyle istotne, że właśnie zmiana kwalifikacji prawnej została zakwestionowana w apelacji oskarżyciela publicznego, który domaga się powrotu do kwalifikacji z art.56 §1 kks. Brak więc rozważań Sądu Rejonowego w zakresie wyjaśnienia jakie okoliczności przemawiały w jego ocenie za nie przyjęciem kwalifikacji prawnej z art.56 § 1 kks powoduje, że nie jest możliwe w żaden sposób skontrolowanie prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w tym zakresie zwłaszcza w świetle argumentów powoływanych w apelacji. Na pewno nie jest wystarczające w tym zakresie uzasadnienie li tylko przyjętej kwalifikacji prawnej z art.55 §1 kks jak to uczynił Sąd Rejonowy. Na marginesie tylko zauważyć należy, że nawet uzasadniając kwalifikację prawna z art. 55 §1 kks Sąd Rejonowy nie ustrzegł się błędu albowiem wyjaśnił tylko „część” znamion. O ile bowiem wyjaśniona została kwestia działania jednej osoby w miejsce innej i zatajenia tej okoliczności to jednak w żaden sposób Sąd Rejonowy nie wyjaśnił czy takie działanie oskarżonego i współsprawcy faktycznie narażało podatek na uszczuplenie. Dopiero bowiem stwierdzenie zaistnienia wszystkich tych znamion pozwala na przyjęcie zaistnienia przestępstwa „firmanctwa”. Tymczasem analiza uzasadnienia zaskarżonej decyzji

proceeds to the conclusion, that the element of endangerment was not properly explained especially in the context of its connection with the issue of the person factually conducting business activity.

Summing up, it should be stated that the reasoning in the judgment, taking into account the deficiencies indicated above, does not allow for any control of the judgment and especially the line of reasoning of the Regional Court in the context of the completed change of legal qualification. The Regional Court, upon further recognition of the case, should at least limit the evidentiary proceedings to the scope resulting from the arguments raised in the appeal and above all focus on the proper assessment of this evidentiary material and then the preparation of the reasoning of the judgment in a way that will enable its eventual substantive control, especially in the context of potential changes in legal qualification.

Sławomir Jęksa E. D. Ś.